

отдѣлна стая . . . тамъ ще можемъ по-свободно да се разговоримъ.

Стоянъ живѣше въ кѣщата на Хаджи Христа, която се намѣрваше въ българската махала. Задъ кѣщата имаше голѣма, обработена градина, въ която имаше много всевъзможни плодовити дървета. Тамъ зрѣяха такива череши, сливи, ябълки и круши, отъ които не би се отказала и самата султанка, а освѣнъ това имаше и нарове и бадеми. Дърветата растѣха безъ всѣкаква симетрия и прѣдставляваха като една гѣста гора, прѣдъ която се растиляше зелена мурава, напѣстрена съ цвѣтя. Тѣзи цвѣтя бѣха различни, имаше и трюфелъ, който може да счита България за свое отечество, защото него по-вече гледатъ отъ другитѣ цвѣтя и той е едно отъ богатствата на страната. Между дърветата и цвѣтята се намѣрваше една пѣтека, утъпкана отъ човѣчески крака, която водѣше въ обвититѣ съ лози *бѣсѣдки*. Едната бѣсѣдка се намѣрваше при входътъ на градината, а другата — на едната страна. Дърветата, бѣсѣдитѣ и трѣволакътъ крияха тайнитѣ пѣтеки и убѣжища, които българитѣ правѣха въ врѣме на турското господарство. Вратата на дървениятъ двѣ-етаженъ Хаджи Христовъ домъ бѣше отъ кадѣ дворътъ, който се заобикаляше съ дуваръ. Въ този дворъ имаше построени: хамбаръ, пѣвникъ, яхъръ и хлѣвъ; въ послѣднитѣ двѣ постройки се помѣщаваха конетѣ, кравитѣ, свинитѣ, но тѣй размѣсени, щото човѣкъ не можеше забѣлѣза извѣднаждъ всичкитѣ животни. На единътъ жгълъ на дворътъ се намѣрваше сайванъ, гдѣто Хаджи Христо си варѣше ракията.

Въ долниятъ катъ на кѣщата се намѣрваше готварницата и мазата, а въ горниятъ — имаше около десетъ стаи, на които расположението имаше видъ на лабиринтъ, познатъ само на домашнитѣ. Всичкитѣ стѣни имаха долапи, а вратитѣ, които съединяваха една стая съ друга, сѣщо като вратитѣ на дулапитѣ, бѣха маскировани. Непознатитѣ съ вжтрѣшното расположение на кѣщата влизаха по стѣлбата на хаетътъ, а отъ тамъ въ една голѣма стая съ шесть прозорица, наречена *мусафирликъ*. Тука се приемаха гоститѣ обикно-

4.